

har anset det for rigtigst, at den nævnte betingelse helt udgår som selvstændig betingelse for fradragets ydelse. Fradraget for hustrus selverhverv må som tidligere anført anses begrundet ved, at selverhvervet på en række områder antages at medføre merudgifter for familien, som ellers ikke ville være fremkommet, og det er herefter ikke videre rimeligt, at der tillægges kapitalforholdene i hustruens virksomhed den betydning, som man i den gældende bestemmelse har gjort. Om kapitalen hører til hustruens særeje, hendes bodel, mandens bodel eller hans særeje må anses som værende uden betydning for merudgifternes fremkomst eller størrelse.

Praksis har i de senere år inden for de rammer, som den gældende bestemmelses ordlyd afstikker, søgt at nå så rimelige resultater som muligt, navnlig således, at man, uanset at den i virksomheden nedlagte kapital hidrører fra fællesboet, har givet hustrufradrag, når hustruens arbejdsindsats i virksomheden må anses for det væsentligste grundlag for hendes indkomst, men det har ikke kunnet undgås, at de resultater, man ud fra den gældende bestemmelse har måttet komme til, i mange tilfælde har virket tilfældige og lidet rationelle.

Ud fra det anførte har man herefter ment som eneste betingelse for indrømmelse af hustrufradraget at burde kræve, at hustruens indkomst hidrører fra hendes selvstændige virksomhed (eller arbejde for fremmede).

I kravet om, at virksomheden skal være selvstændig, ligger, at den må være uafhængig af manden. At denne har forstrakt hustruen med midler til virksomhedens start eller drift, kan ikke i sig selv udelukke, at der må siges at foreligge en af ham uafhængig virksomhed. Det afgørende må formentlig i almindelighed være, om virksomheden drives af hustruen for egen regning og risiko, men iøvrigt må det overlades til praksis nærmere at udforme den anførte betingelse i overensstemmelse med de synspunkter, der ligger til grund for bestemmelsen.

Til § 37.

De her foreslåede regler om børnefradrag svarer ganske til de nugældende bestemmelser, der indeholdes i de årlige ligningslove, jfr. senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 4, stk. 2.

Til § 38.

Ved ligningsloven for skatteåret 1948—49 indførtes særlige bestemmelser om nedslag ved selve indkomstansættelsen for visse grupper af skattepligtige. De seneste bestemmelser herom indeholdes i lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 5. Nedslaget tilkommer herefter personer, der ved skatteårets begyndelse oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære aldersrente, invaliderente, den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, eller som ved skatteårets begyndelse vil være fyldt 65 år. Det er dog en betingelse for nedslaget, at de pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de i lovbestemmelsen fastsatte maksimalindkomstbeløb. Nedslaget er forskelligt for forsørgere og ikke-forsørgere (jfr. herom statskattelovens § 8), og det kan aldrig overstige forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten.

Da nedslaget efter ligningslovens regler gives i selve indkomstansættelsen får det virkning for samtlige indkomstskatter (til staten, den fælleskommunale udligningsfond og kommunen).

Ved de foreslåede regler om skattefri fradrag for de i ligningslovens § 5 nævnte personer forhøjes de for skatteåret 1953—54 gældende maksimalindkomster med 1 500—1 900 kr., hvorved en større kreds af skatteydere får fordel af fradragene. De maksimale fradragbeløb er foreslået fastsat til samme beløb som de for skatteåret 1953—54 gældende maksimale nedslag. For de skatteydere, der ikke opnår de maksimale fradrag, medfører forslaget en ændring i reglerne for beregning af fradragbeløbet. Dette svarer efter de gældende bestemmelser til forskellen mellem maksimalindkomsten og den skattepligtige indkomst, medens det efter forslaget skal beregnes som *halvdelen* af forskellen mellem den foreslåede højere maksimalindkomst og den skattepligtige indkomst. Herved opnår man, at indkomststigninger hos de pågældende skatteydere ikke beskattes så kraftigt som hidtil. Nu beskattes en indkomstforøgelse hos de nævnte skatteydere ca. 100 pct. højere end hos andre skatteydere med tilsvarende indkomster, medens en indkomstforøgelse efter forslaget vil blive beskattet ca. 50 pct. højere end hos andre skatteydere med tilsvarende indkomster. Iøvrigt er fradragbestemmelserne udformet